

die mit den so eben aufgestellten Regeln im Widerspruch stehen, und von den Scholiasten für archaisch (आर्ष) erklärt werden. So z. B. hier विलपतीम्, वसती XIII. 40. *b*, धारयतीम् XVI. 14. *b*., ब्रुवत्यास् XXIV. 15 *a*., रुदन्तीम् XVI. 29. *a*., रुदत्यौ XVII. 11. *b*., रुदत्यास् XVII. 38 *a*., कुर्वतीम् XVI. 10. *b*. Ausser diesen Beispielen führt Bopp in der kleinen Grammatik §. 530. noch विचरती aus Nal. XII. 10. seiner Ausg. auf, aber hier ist ohne allen Zweifel विचरत्येका in विचरति एका aufzulösen.

Str. 67. *b*. Calc. Ausg. पश्याम st. पश्यामस्, eine archaische Form, die vielleicht in den Text hätte aufgenommen werden müssen. Vgl. स्म Str. 88. *b*. — XVII. 34. *b*. — XXVI. 31. *a*.

Str. 71. *b*. तापसा उत्तर्हितास्. Vgl. Bopp zu Sund. I. 17.

Str. 88. *b*. स्म st. स्मस्. Vgl. zu 67. *b*.

Str. 89. *a*. उताहो ऽसि. Vgl. zu 53. *b*.

Str. 97. *b*. Man tilge ह्नि und s. hierüber das Kapitel « Ueber die Metra » am Ende des Werkes.

KAPITEL XIII.

Str. 5. *a*. Nil. पश्चिमां वेलां संध्यां सरस्तीमुवं वा । K'aturbh. पश्चिमां सायाह्नलक्षणां वेलां समयं ।

Str. 9. *b*. Bopp liest mit einer Handschrift und Nil. स तं ममर्द्, eine andere Handschrift soll सुतं ममर्द् haben, die Calc. Ausg. ते त ममर्द्. Zum Singular wissen wir uns kein Subject hinzuzudenken: हस्तिपूथम् ist zu weit entfernt und überdies ein Neutr. ममर्द्स् ist eine ungewöhnliche Form für ममर्द्स्. — Bopp: सहसावेष्टमानम्, K'aturbhug'a wie wir.

Str. 15. *a*. Dass die allgemein angenommene Ableitung des Wortes पितर von पा richtig ist, beweist die Stelle Rv. XCIX. 9. पुत्रासो